

“La nostra música era el retronar dels obusos”

Imam Samudra, un dels islamistes detinguts i condemnats a mort després dels atemptats de Bali, l'octubre del 2002, escrivia un diari íntim dins la cel·la, alguns fragments del qual reproduïm. En aquell moment, al setembre de l'any passat, el terrorista pensava que era “impossible” atemptar als països europeus aliats dels Estats Units. Però s'equivocava.

“**U**s sento plorar, oh bebès sense cap, projectats contra els murs de Palestina. Sento com ploreu, oh bebès de l'Afganistan, sense braços; sento com em crideu, executats per les bombes maleïdes.” Des de darrere dels murs de la presó de Kerobokan, a Bali, Imam Samudra anota els records de la seua *jihad*. Aquella llibreta de dues-centes pàgines conté la redacció atapeïda, en lletra molt menuda, de les seues memòries. “És per estalviar paper”, explicava a la fi del setembre del 2003. Hi ha alguns escrits datats, però d'altres no ho estan. Imam, condemnat a mort en el procés per l'atemptat de Bali (que va matar 202 persones el 12 d'octubre del 2002), considera que aquella obra és una “biografia a contracor”. Per què a contracor? Ho deia ell mateix: “No hi ha res que em desagrade tant com escriure un diari íntim. Exigeix un cert currículum, una bona oratòria, etc.” A més, afegeix, d'ençà que s'ha compromès a “combatre per la reconstrucció de la paraula d'Al·là”, sent l'obligació de mantenir determinats secrets. Respecta sempre el principi següent: “Cal evitar les coses que t'atorguen mèrits”. És, per tant, una llibreta plena de pensaments, de records i, sobretot, de citacions de l'Alcorà i dels *hadith* (relats tradicionals basats en actes i paraules del profeta).

“Vaig nàixer a Lopang Gede, un poble del districte de Banten, a l'oest de Java, el 14 de gener del 1970”, ens conta, al capítol sobre la “Infantesa”. Llavors li

deien Abdul Aziz, i el petit Imam va créixer en una família de comerciants. Se'n recorda molt, de l'època en què s'asseia en un banc de la madrassa d'Ibtidaiyah al-Khairiyah, a Serang (un poble proper al seu). Ho recorda tot amb pèls i senyals. “Una escola religiosa que no era gaire estricta i que tenia unes taules plenes de corcó”, escriu. Imam és un alumne exemplar, intel·ligent i atent.

A l'escola i a l'institut, hi guanya terreny el “laïcisme”. A Imam, no li agraden gaire els ambients escolars. S'estima més aïllar-se i anar-se'n a llegir a la biblioteca. “M'interessava més l'enciclopèdia il·lustrada de l'univers. L'única novel·la que he llegit mai és un llibre de Buya Hamka, sota la protecció de la Kaaba (el temple sagrat de la Meca, una construcció cúbica que conté la Pedra Negra).” La lluita comença a agafar forma dins del seu cap. “Els pins i les plomes, els raigs de sol. La neu al cim de les muntanyes, com és de perfecta la bellesa d'Al·là!”, escriu a propòsit d'una pintura exposada a l'aula d'un company. “Al costat del quadre, hi havia fórmules matemàtiques avorrides. Sota les fórmules, una pila de llibres, i, entre aquests, l'obra *Ayaturahman Fie Jihadil Afghanistan (Els signes de la puixança d'Al·là a la jihad de l'Afganistan)*, escrit pel professor Abdul·là Az-zam.” Aquest darrer era un doctor en llei islàmica, diplomàtic per la Universitat al-Azhar, d'Egipte. Era d'origen palestí i s'havia incorporat als mujahidins de l'Afganistan, abans de morir en un atac amb bomba, el 1989, a Peshawar (al Pa-

Conseqüències de l'atemptat que el 12 d'octubre del 2002 va provocar a Bali 202 morts, molts dels quals turistes estrangers. Imam va escriure que el seu objectiu no era Bali, sinó "els terroristes americans i els seus aliats que s'hi arreceren".

kistan, però a la vora de la frontera afganesa).

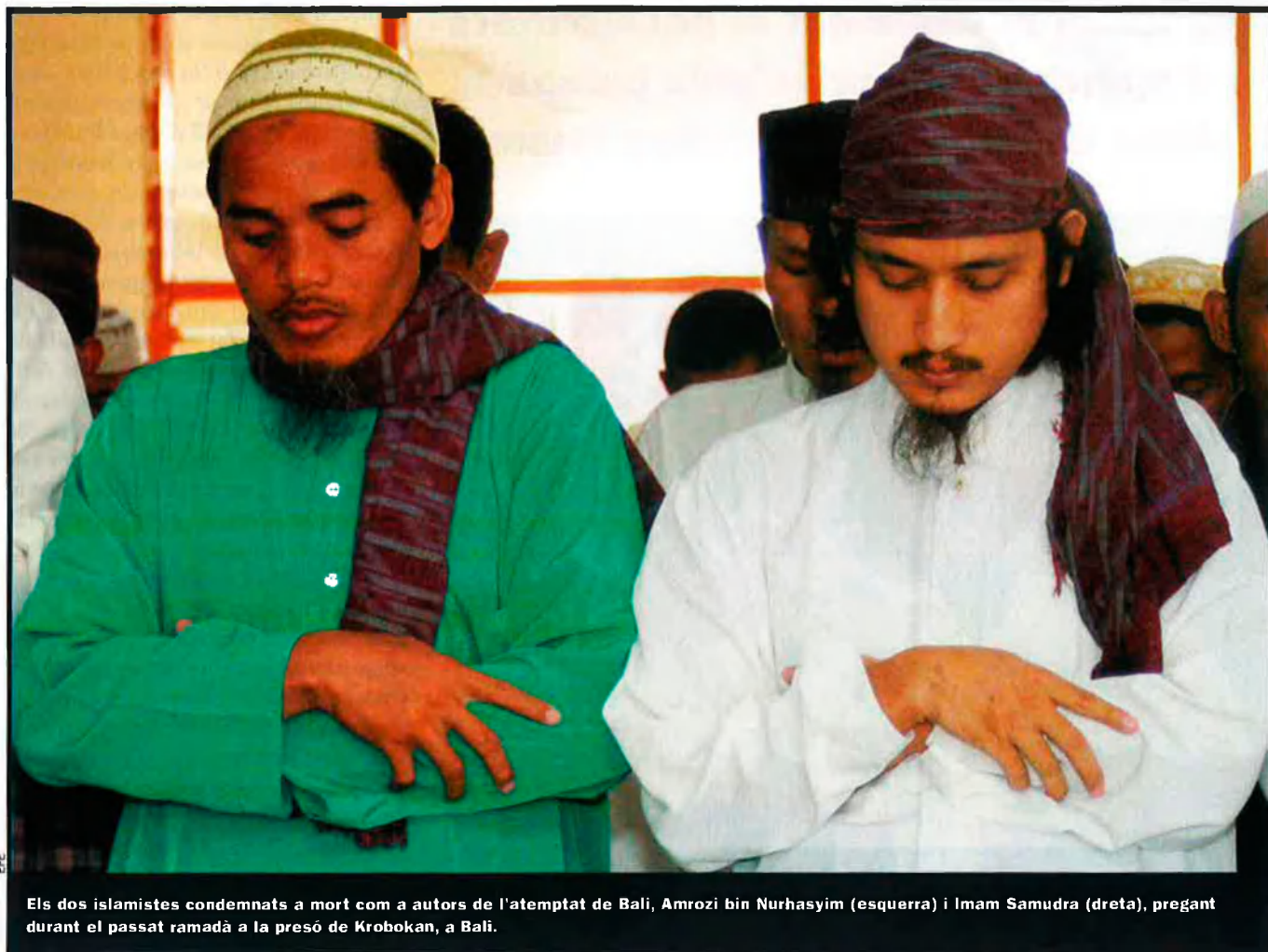
L'obra d'Azzam va despertar-li, durant l'adolescència, l'ardor per la *jihād*: "Tots els que llegeixen el llibre veuen son cor obrir-se al desig de marxar cap a la *jihād* i agafar les armes a l'Afganistan. Però només tenia setze anys: l'únic que podia fer era somiar, viure i esperar, romandre als núvols." Imam conta que després de llegir aquell "llibre miraculós" pregava constantment perquè Al·là li donara l'ocasió d'esdevenir un mujahid a l'Afganistan. "Vaig deixar de mirar la televisió i escoltar música. Vaig esdevenir un xiquet introvertit. [...] La Intifada a Palestina i la *jihād* de l'Afganistan em provocaven una angoixa i una depressió pregones."

En un altre capítol, titulat "És millor ser ferit, als ulls de la Història", l'Afganistan hi apareix com un dolor que s'eternitza. "Quan comence a escriure

aquest diari, no puc oblidar una imatge que em ve sempre al pensament. Un dia, mentre navegava per Internet, vaig topiar amb la imatge de bebès sense cap i sense mans, assassinats per la brutalitat de l'armada dels croats americans i dels seus aliats, quan van bombardejar l'Afganistan, durant el ramadà del 2001." Aquell dolor el posseeix: "Aquesta imatge no era altra cosa que un esdeveniment real, una foto escanejada i enviada a la xarxa. Estaven morts, sense veu, muts. Però llur esperit ferit es va instal·lar en una cavitat del meu cor. Al·là va voler que jo en sentira tot el dolor, totes les ferides, tot el patiment. "Aquestes ferides el van empènyer a marxar cap a l'Afganistan, un país que, en aquells moments, estava molt sacsejat pels combats dels mujahidins contra els soviètics, lluny del seu poble natal, a Java.

Al capítol "Quan cau la neu i regna la nostàlgia", Imam conta com la vida li

va canviar, d'ençà que va conèixer la *jihād*. Immediatament després d'acabar els estudis a la madrassa Aliyah Negeri Cikultur, a Serang, l'any 1990, Imam va marxar cap a Djakarta. A la mesquita d'Al-Furqan, les seues aspiracions es veuen acomplertes. Allà coneix Jabir (un futur terrorista suïcida en un atemptat anticristià, la nit de Nadal del 2000). Després de contar-li tot el problema de la *jihād* i d'adonar-se que Imam hi estava fermament convençut, li va proposar de marxar a l'Afganistan. Imam frissava de joia. S'acomia dels pares, va recollir una mica de diners, una part dels quals provenia dels articles que publicava al magazín islàmic *Panji Masyarakat* ("L'oriflama de la societat"), i va aconseguir el passaport. La mateixa setmana, Jabir i ell van marxar a Dumai (a l'est de Sumatra i davant l'estret que els separava de Malacca), abans de continuar cap a Malacca. "Dumai-Malacca

Els dos islamistes condemnats a mort com a autors de l'atemptat de Bali, Amrozi bin Nurhasyim (esquerra) i Imam Samudra (dreta), pregant durant el passat ramadà a la presó de Krobokan, a Bali.

era la ruta marítima dels treballadors immigrants indonesis”, recorda. Després va anar a l'aeroport de Bandara Subang Jaya. “D'ençà que l'avió de la MAS (Malaysian Air System) va enlairar-se, vaig sentir que era dur abandonar la pàtria, els meus pares estimats, els meus germans i les meues germanes.”

En aterrar a Karachi, al Pakistan, un grup de mujahidins indonesis va arribar-se a Peshawar. “L'endemà, vam continuar la ruta cap al país del somni dels homes”, va escriure Imam. En travessar la frontera, es va posar l'hàbit tradicional afganès: “Em vaig tapar la cara amb un *ridah*, i no vaig dir res.” Quan el sol es ponia, quatre hores després d'haver deixat enrere la frontera i de caminar sense parar, va arribar a un camp anomenat Muaskar Khilafah. Allà, segons explica, va entrar en una nova vida. La descriu com una “nova vida plena de fe-

licitat”, amb frases com: “La nostra música era el retronar dels obusos, les detonacions dels míssils antiaeris”; “Els nostres ‘cants’ eren el *nasyid* (una mena de cançó a capella que desperta la passió per la *jihad*); “Les nostres salmòdies eren la recitació dels versets de l'Alcorà les vint-i-quatre hores, on ens rellevàvem els uns als altres, llegint-los.” Aquell lloc era Khost, que més tard va esdevenir una de les bases principals d'Al-Qaida. Imam hi arriba als volts de la tardor: “Les fulles de les oliveres resisteixen eternament. Les fulles dels cactus afganesos, en canvi, ja han caigut. Ja només en queden les espines i el tronc, que bullim per preparar el dinar, i per escalfar-nos. Els magraners no tenen fruita: no els queda ni una fulla. Els llops udolen enmig de la nit...”. Khost, escriu Imam, “no és pas un d'aquests parcs d'atraccions on els europeus i els americans s'omplen la vida amb tota mena de di-

vertiments mundans”. Era “un tros de terra damunt d'un alterò. A totes hores, segons l'enemic, els mujahidins disparaven morter, llançaven obusos: era una guerra sanguinolenta. La nostra vida està sempre en mans d'Al·là, però allà, a Khost, i a altres indrets de la *jihad* de l'Afganistan, sentíem la mort ben a la vora”.

Imam reconeix que li produïa molt de plaer passar-se nit i dia davant l'ordinador per destruir algunes webs. El capítol “Hacking: com començar?” conté instruccions pràctiques per esdevenir un pirata informàtic (o *hacker*). Hi dona alguns trucs per al *carding*, la intercepció d'una targeta de crèdit d'algú que està fent una transacció a través d'Internet. “El capital d'un *hacker* és el seu cervell. La guerra cibernètica és una batalla eterna. Els *hackers* musulmans no deixarem tranquils els americans i els seus aliats a les xarxes informàtiques.”

“No tenim ni capacitat ni possibilitats d'operar en els principals països aliats dels EUA”, va escriure Imam

Imam Samudra durant el judici que el va condemnar a mort. En cap moment va donar mostres de penediment o de debilitat.

Si detesta els americans, als quals considera el sùmmum de la conspiració dels cristians, als quals anomena croats, i feu del sionisme internacional, com és que Bali va esdevenir un blanc? Al capítol “El perquè de la bomba de Bali”, Imam s'explica: “Una mica de pacièn-

cia. Bali no és, de cap manera, el meu objectiu. Vosaltres, camarades, ja sabeu que Bali no és una altra cosa que un illot on s'arreceren els terroristes americans i els seus aliats.” La pregunta és: per què no van cometre l'atemptat, simplement, als Estats Units, o a Austràlia, o a

França, o a Alemanya, o als Països Baixos, o a altres països aliats de Washington? “Perquè allà m'hi buscaven (*wanted, wanted, wanted*’, repeteix Imam). “M'enteneu? És fàcil d'entendre. Quan no et busquen, no costa gaire aconseguir un visat d'aquells països. Un altre factor: és bastant difícil, per no dir impossible, de muntar les infraestructures necessàries per atacar en aquests països aliats gegants. En altres paraules, no tenim ni la capacitat ni les possibilitats d'operar en aquells països.” Tan fàcil era operar a Bali? “No és un problema fàcil de resoldre. La tria s'havia de fer amb cura, per tal com implica vides humanes. La gent no entén l'essència de la *jihad*, la condemnen i emeten comentaris erronis”, continua.

“Les ferides de Palestina no s'han curat. Els sanglots i els plors dels bebès sense cap, sense orelles, sense braços, sense cames, enteranyinen el cel. Qui es preocupa d'ells?”. Imam és, sens dubte, un veritable creient. Va incorporar-se a la *jihad* cercant la venjança del món musulmà que occident aixafa a l'Afganistan i a Palestina. Les bombes exploten pertot arreu, lluny de l'Afganistan, i maten 202 persones a Bali. La justícia va imposar-li la pena capital, però no se'n penedeix. Al capítol “Evasió”, del qual es desprèn que Imam està preparat per trobar-se amb la mort, llegim: “El meu esperit no està empresonat. Ara la meua ànima es troba al país dels màrtirs, el país dels mil dolors: l'Afganistan.”

© *Tempo*
Traducció: Maite Insa

M.I. AJUNTAMENT DE CATARROJA
Regidoria de Cultura

cultura.catarroja@cv.gva.es

CICLE DE MÚSICA ANTIGA I BARROCA

Dissabte, 3 d'abril, a les 20.00 hores, a l'església de Sant Antoni
Conferència-concert, amb el títol *Vicent Hervás, una figura de Catarroja en el nostre barroc musical*, a càrrec de Vicent Ros

Diumenge, 4 d'abril, a les 20.15 hores, a l'església de Sant Miquel
Missa de Sant Joan de Déu, de Haydn
Cor de Cambra Allegro Voce
Carmen Paula Romero, soprano
Josep Vicent Giner, orgue
Pepa Álvarez, direcció

Dimarts, 5 d'abril, a les 22.00 hores, a l'església de Sant Miquel
Barroco Ensemble

Dimarts, 6 d'abril, a les 22.00 hores, a l'església de Sant Miquel
Sonates per a flauta i clavecí
Joaquín Gericó, flauta
Francisco Valdecabres, clavecí

Dimarts, 7 d'abril, a les 22.00 hores, a l'església de Sant Miquel
Coral Mare de Déu dels Socors, de Benetússer
Coral Polifònica Ass. Cult. Santa Anna, d'Albal
Coral Polifònica Sant Pere, de Catarroja
Director: Miquel Pons